

Pregó de la Festa Major de Gràcia 2018

» Elena Carreras, cap d'Obstetrícia i Ginecologia de l'Hospital Vall d'Hebron, és la pregonera de la Festa Major de Gràcia 2018

PREGÓ:

Estimades graciencques i graciencs, autoritats, bon vespre!

Fer de pregonera de la Festa Major d'enguany és un honor i un bon repte. Em sento aclaparada i feliç: gràcies Gràcia!

Diu Joan Alcover que "la soca més enfila com més endins pot arrelar". Jo, avui, en aquest pregó, vull compartir amb vosaltres les tres arrels més profundes que he fet a la Vila de Gràcia, que han condicionat (i condicionen) tota la meva vida personal i professional.

Primera arrel:

L'arrel primera, més íntima, és al Centre del Carrer Ros de Olano 9, abans anomenat "Centre Moral i Instructiu de Gràcia", que l'any que ve celebrarà el 150 aniversari (poca broma). Quan tenia 15 anys les meves amigues de l'Institut Montserrat em varen convidar a anar a l'esplai del Centre (que en aquella època era la competència dels Lluïsos de Gràcia de la plaça del Nord i del Cercle Catòlic del carrer Santa Magdalena).

Al Centre hi vaig fer molt bons amics, que ho son encara, i vaig aprendre a admirar, gaudir i respectar la Natura en el sentit més ampli. Diu el naturalista Martí Boada que "per estimar alguna cosa l'has de conèixer". I això no només fa per la Natura. Les sortides i excursions del Centre em van permetre conèixer i gaudir el territori. Jo, al Centre, hi vaig aprendre a estimar el meu país.

Tant més important va ser que, també al Centre, hi vaig conèixer en Joan Salabert, el meu marit, amb qui he compartit la vida durant 43 anys, una descendència extraordinària, en Jeroni i La Francina, i amb qui encara comparteixo esperances i anhels, no tan sols privats sinó també col·lectius.

Segona arrel:

L'arrel segona puc emmarcar-la al carrer Salinas 10, cap a finals dels anys setanta, on hi havia la seu de l'Associació de Veïns i veïnes de la Vila de Gràcia.

Jo pertanyia a la Vocalia de Dones. A la vocalia de dones vaig aprendre, vàrem aprendre, què volia dir “dret al propi cos”. Ens inspiràvem en el col·lectiu de les Dones de Boston. Diria que va ser a l'Associació de veïnes i veïns de la Vila de Gràcia on ens vàrem empoderar de manera irreversible: ja mai més no deixaríem de pensar per nosaltres mateixes i no permetríem que ningú decidís per nosaltres. Moltes vegades vàrem cridar pels carrers de la Vila “les dones parim, les dones decidim”. Recordo que donàvem informació a les dones de com anar a Montpeller, on l'avortament era legal. Durant molts anys, quan estudiava la carrera de Medicina, vaig pensar que érem unes temeràries. Ara crec que vàrem ser molt valentes, com valentes son ara les dones de les *Associacions feministes de Gràcia* que s'han coordinat amb el Districte per crear Punts Liles fixos i itinerants, per tal d'eradicar les agressions masclistes durant la Festa Major. Enhorabona i endavant! Anem bé!

Més endavant, els anys vuitanta van ser els anys de reivindicació i recuperació de la cultura popular al carrer. Va ser l'època de recuperació dels gegants, del drac, dels diables, dels bastoners, dels castellers, ... Diria que vàrem veure i viure l'embrió de totes les Colles de Cultura popular de Gràcia, que ara aplega la Violeta del carrer Maspons (...) I enguany, quin goig veure i viure el reconeixement a la *Fundació Festa Major de Gràcia* en forma de Premi Nacional de Cultura. Bona feina! Moltes felicitats!

Als anys vuitanta els de la colla rondàvem per Anella-Serveis creatius, al Carrer Verdi 56. Vaig pertànyer al grup de Cercavila PAMIPIPA, que tenia la seu al carrer Betlem 35. Vam contribuir moltes vegades a la Festa Major fent cercaviles, matinades, ... Jo portava el capgròs d'en Grouxo Marx de “El Ingenio”.

PAMIPIPA es va anar professionalitzant i calia decidir si dedicar-se al món de la cultura o no. Jo vaig optar per estudiar Medicina. La pertinença a la Vocalia de Dones havia impactat tant en la meua vida que no vaig tenir cap dubte per escollir l'especialitat d'Obstetrícia i Ginecologia, primer a l'Institut Dexeus i després a l'Hospital infantil i de la Dona de la Vall d'Hebron, on he desenvolupat pràcticament tota la meua carrera professional i on actualment, entre més càrrecs, ocupo el de Cap de Servei d'Obstetrícia i Ginecologia.

La Vocalia de Dones de Gràcia em va ensenyar que les dones mai-mai no ens hem de menystenir. La meua àvia- dona sàvia- també ho deia: “noies us heu de fer valer!”. (...) Què vol dir l'expressió “Ui, que *tonta*” que sovint fem servir quan ens equivoquem ?. Això no permeto que ho digui ni la meua filla ni les meues col·legues. Digueu que us heu equivocat, que us heu despistat, però mai no us castigueu dient que sou “*tontes*”. Cal que les dones deixem d'auto-agredir-nos. Com també cal que aprenguem a acceptar l'agraïment i el reconeixement. Tendim a infravalorar els nostres èxits, especialment els professionals: si guanyem un càrrec diem que “ens han donat la plaça”, si aconseguim una beca diem que “hem tingut sort”, si les pacients ens agraeixen l'atenció rebuda diem que “és la nostra feina” (...) Ja n'hi ha prou: noies ens hem de fer valer!.

A la Vocalia de Dones del carrer Salinas també vaig aprendre que tenir cura de la Salut de les Dones no implica necessàriament fer-ho des d'una perspectiva de gènere femení.

Tenir una perspectiva de gènere en la meva professió, i a tall d'exemple, vol dir escoltar les dones quan plantegen com volen viure el seu part, acompanyar-les en el procés i només intervenir quan les coses no van bé i necessiten ajuda professional. El fruit més recent d'aquesta perspectiva a Vall d'Hebron és la *Cesària pro-vincle*, una manera de fer que permet a la dona combinar el part mitjançant una intervenció quirúrgica, amb el goig de viure plenament i acompanyada el naixement de la criatura.

Tercera arrel:

L'arrel tercera la situo a l'Ateneu l'Artesà de la travessia de Sant Antoni 6. A l'Ateneu hi havíem cantat i ballat música d'arrel moltes i moltes vegades, en el que més tard ha esdevingut el Centre Artesà Tradicionàrius, on el festival folk compta ja amb més de 30 edicions. (...) Es per això que a l'Artesà hem celebrat amb tota la penya nascuda l'any 1960 les festes dels aniversaris de cada dècada: "*els dels 60 en fem 30 el 90!*", "*els del 60 cantem les 40*", "*els del 60 passem dels 50*" !. I si Deu vol, d'ací a dos anys celebrarem, també a l'Artesà, que "*els del 60 ja som als 60*"!!

També va ser a l'Artesà on vaig trobar -en un suro clavat a la paret- l'adreça de la Lliga de la Llet de Gràcia, en aquell moment al carrer Pere Serafí on l'entitat compartia local amb ACPAM, l'associació catalana per a l'alletament matern.(...) Em permetreu que us expliqui la història. Quan va néixer en Jeroni vaig començar a donar-li el pit. Quan tenia un mes de vida (quan jo era a casa els pares, que ens acompanyaven i cuidaven, com sempre han fet) em van trucar des de l'hospital. Teníem un fetus que estava molt anèmic, molt malalt. Calia anar a fer-li una transfusió intrauterina. En aquell moment jo era l'única persona que podia fer-la. Hi vaig anar. Vàrem salvar aquella criatura però jo, amb tot l'estrès, em vaig quedar sense llet i no vaig saber com recuperar-la. La pregunta que em feia era: "com és possible que jo, que he aconsellat tantes i tantes vegades a les meves pacients que donin el pit, no sigui capaç de fer-ho?". (...) Llavors jo encara no sabia que mamar és instintiu per al nadó, però que a la mare li cal aprenentatge per donar el pit. El cas és que vaig contactar amb la Lliga de la Llet de Gràcia quan estava embarassada de la Francina, que va mamar tant com va voler, que van ser 22 mesos. (...) A la Lliga de la Llet de Gràcia vaig aprendre la importància dels grups de suport mutu, com de potent pot ser l'experiència compartida per superar situacions difícils. Allà ens reuníem un grapat de mares, cadascuna amb les seves dificultats i preguntes i, amb la monitora, que era una mare experta que havia alletat una criatura durant un mínim de dotze mesos, compartíem experiències, ens reconfortàvem les unes a les altres, buscàvem la millor opció per superar els obstacles i anàvem criant la nostra descendència. No fa gaire que he après que la paraula que defineix això se'n diu "*sororitat*".

La translació mèdica d'aquesta manera de fer s'anomena "presa de decisions compartides en salut", que és clau en la relació metgessa-pacient.

Fa anys era normal que el metge, de manera unilateral, donés ordres a les seves pacients del que “haviem de fer”. Després va venir l'època de les “pilotes fora”. Emparant-se en el rebuig de la medicina proteccionista es donava tota la informació a la pacient, que decidia tota sola. Avui, el que fem en la presa de decisions compartides, es planteja tot un ventall de possibilitats de tractament, valorant els pros i contres de cada opció segons les circumstàncies de la dona i el seu entorn. La decisió és compartida entre la dona i la metgessa que l'atén. (...) Va ser a la Lliga de la Llet de Gràcia a l'any 96 on vaig aprendre la metodologia de la “presa de decisions compartides”. I em consta que és la metodologia que se segueix utilitzant a la Lliga de la Llet actual, situada al CAP Larrard, de la Travessera de Dalt.

També és una forma de sororitat enviar una abraçada molt forta a les nostres preses polítiques Consellera Dolors Bassa i Presidenta Carme Forcadell, una abraçada especial als familiars graciencs de Jordi Sànchez i Jordi Cuixart, així com a tots els presos polítics, persones a l'exili o recloses a casa, castigades de manera arbitrària i injusta i que enguany no podran compartir la Festa Major amb nosaltres. Vull que ens conjurem a agafar forces durant aquests dies de Festa Major, per aconseguir que l'any que ve siguin aquí i en aquesta balconada!

Aquests darrers dies m'han preguntat sovint què destacaria de la Festa Major. Destacaria sobretot el guarniment dels carrers i les places. Soc conscient que moltes de les festeres i festers no poden ser aquí perquè estan complint amb el compromís de tenir la feina enllestida per demà. I precisament aquest compromís forma part dels valors que representen i que admiro i desitjo tant: alegria, esforç, cooperació, inclusió, enginy, recuperació, solidaritat, planificació, igualtat, reciclatge, sensibilitat, pacte, sostenibilitat, treball, bellesa...

Estimades graciencques i graciencs: he començat donant-vos les gràcies per permetre'm fer aquest pregó. Però acabaré donant-vos les gràcies, en paraules de Josep Pla, per quelcom “vellíssim, permanent, constant”. Us dono les gràcies pels bons valors que transmeteu durant la Festa Major, però sobretot, vull donar-vos les gràcies per la vostra eterna generositat, per permetre que hom pugui compartir aquests valors i fer arrels profundes, molt profundes a la vostra Vila. Sou molt grans!

Visca Gràcia! Visca la Festa Major!!!